

Valtiovarainvaliokunnan mietintö n:o 52 hallituksen esityksen johdosta laiksi teleliikenteen verottamisesta annetun lain muuttamisesta

Eduskunta on 14 päivänä syyskuuta 1994 lähettänyt valtiovarainvaliokunnan valmistelevasti käsiteltäväksi edellä tarkoitetun hallituksen esityksen n:o 159.

Valtiovarainvaliokunnan asettamassa verojaostossa, joka on valmistellut mietinnön valiokuntaa varten, ovat olleet kuultavina vanhempi hallitussihteeri Hannele Kerola valtiovarainministeriöstä, ylijohtaja Vesa Palonen liikenneministeriöstä, verotussihteeri Antti Kondelin verohallituksesta, lakimies Jorma Koivunmaa Telecom Finland Oy:stä sekä osastopäällikkö Seppo Reinamo Puhelinlaitosten Liitosta.

Kuluvana vuonna on peritty yhdeksän prosentin suuruista veroa telepalveluiden myynnistä. Veron suuruus lasketaan telepalvelujen verotomasta myyntihinnasta.

Helsingissä 28 päivänä lokakuuta 1994

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Saari, varapuheenjohtaja Luttinen, jäsenet Hämäläinen (ositain), Jokiniemi, Jääskeläinen, Laaksonen,

Hallitus ehdottaa, että valtiontaloudellisista syistä telepalvelujen myynnistä olisi perittävä veroa myös vuonna 1995. Lain 9, 11, 13 ja 17 §:ään ehdotetaan tehtäväksi lain voimassaolon jatkamisesta johtuvat asialliset muutokset. Lain voimassaolon jatkumista tarkoittava säännösehdoitus sisältyy lain voimaantulosäännöksen sisältävään 25 §:ään.

Hallituksen esityksessä mainituista syistä ja saadun selvityksen perusteella valiokunta pitää lakiehdotusta tarpeellisena ja puoltaa sen hyväksymistä.

Valiokunta kunnioittaen ehdottaa,

että lakiehdotus hyväksyttäisiin muuttamattomana.

Lahti-Nuuttila, Luukkainen, Malm, Ryynänen, Sasi, Törnqvist ja Vihriälä sekä varajäsenet Apukka, Backman, Lehtosaari, Linnainmaa, Renko ja Savela.

Vastalause

Hallituksen esityksessä n:o 159 ehdotetaan, että teleliikenteen verottamisesta annetun lain voimassaoloaikaa jatketaan vuoden 1995 loppuun. Puhelin- ja muiden teleliikennepalvelujen myynnistä olisi edelleen suoritettava veroa 9 %. Televerosta saadut käytännön kokemukset ovat puhelin-yhtiöissä olleet huonot: vaikeuksia on aiheuttanut erityisesti televeron maksaminen suorituserusteisesti, jolloin yksittäinen laskutus on jouduttu jakamaan jopa neljään osaan veron perusteen määrittämiseksi.

Kun televerosta säädettiin yksivuotisella verolailla vuodelle 1994, hallituksen esityksen perusteluissa väitettiin, että televeroon on päädytty etsittäessä valtion verotulojen lisäämiseksi veromuotoja, jotka eivät rasittaisi kansantalouden kannalta keskeisiä toimintoja kohtuuttomasti tai vaikeuttaisi heikoimmassa asemassa olevien kansalaisten toimeentuloa. Yhdessä mm. vuodelle 1995 korotettavaksi esitetyn auton käyttömaksun, arvonnäisäveron ja kuntien valtionosuuksien leikkaamisesta seuraavan kuntien ve-

roäyrin nousun kanssa televeron tuoma lisärasitus muodostuu kohtuuttomaksi mm. liikuntavammaisille ihmisille. Televero kohdistuu siten juuri heikoimmassa asemassa oleviin kansalaisiin. Vammaisille telepalvelut ovat paitsi olennainen osa tiedonsaantia myös turvallisuuden kannalta välttämättömiä.

Televero vaikuttaa myös kansantalouteen negatiivisesti. Se heikentää suomalaisten hitech-yritysten kilpailukykyä kansainvälisillä markkinoilla, koska missään muussa EU-maassa ei ole vastaavaa veroa. Kotimaisten matkaviestinten valmistajien menestys viennissä on saanut välttämätöntä tukea kotimarkkinoilta. Televero tyrehdyttää nämä kotimarkkinat. Televero heikentää kansantaloutta myös siksi, että siitä aiheutuva kustannusten nousu vaikeuttaa nopeasta ja liikumista rajoittamattomasta viestinnästä riippuvaisten pienten ja keskisuurten yritysten toimintaa.

Verojärjestelmän kehittämisen tavoitteena tulisi olla linjakas ja yksinkertainen systeemi. Pisteverot, kuten televero, ovat hyväksyttäviä vain, jos ne kytketään laajempaan ympäristönsuojellukseen tavoitteeseen. Televeron tavoitteet ovat puhtaasti fiskaalisia. Televeron peruste on sama kuin arvonlisäveron eli teletoiminnan liikevaihto. Siten se on mitä ilmeisimmin liikevaihtoon perustuva vero, joka on EY:n kuudennen veroharmonisointidirektiivin vastainen. Ainoa direktiivissä sallittu kulutusvero on arvonlisävero.

Televero merkitsee telepalvelujen kaksinkertaista verottamista. Televeron lisäksi niihin kohdistuu 22 %:n suuruinen arvonlisävero. Tämä verokustannus ei ole arvonlisäverovelvolliselle vähennyskelpoinen.

Edellä olevan perusteella ehdotamme,

että valiokunnan mietintöön sisältyvä lakiesitys hylättäisiin.

Helsingissä 28 päivänä lokakuuta 1994

Hannele Luukkainen

Asko Apukka

Timo Laaksonen